

ÉRZELMES NYÁRESTI KÉRDÉS EGY RÉGI BARÁTHOZ

D A N Y I M A G D O L N A

Žilavkát szeretnék inni.
Szereted még a Žilavkát?

Feledj el, én akkor is leszek.
Lehunyt szemhéjad mögött, lezárt,
fegyelmezett arcod rejtekében:
a világ egy szálkája vagyok
a sok közül. Semmi különös.
Egyel több ok, hogy józan maradj.
Hogy férfiasan végigjátszd
a játszmát. Megoldj néhány
megoldható feladatot. Erre
tanítottak őseid is.

Évek múljanak, eszedbe se jussak.
Nem vagyunk érzelmes típusok.
S mégis: minden találkozás
felsebez. Kiszolgáltat
tulajdon szívverésünk. Egyetlen
őrizetlen, egyetlen elengedett
pillanatig. Az öröm.

Öleljük egymást. Ez most valóság,
vagy illúzió? Engem ölelsz, vagy
azt a húszéves lányt, az ifjúságod?
Most is bántalak. Nem tudhatunk
mit kezdeni a ténnyel. Feloldhatatlan

bennünk a sérelem. Pedig
véttelenek vagyunk.

Nem értettem meg, hogy szeretsz.
Nem hitted el, hogy szeretlek.
Ennyi az egész. Pedig szerettelek.

Ezért e vers. Szeretnék jóvátenni
valamit. Mit is? Már csak bántani
tudhatlak. Például ezzel a mondattal:
Ha akkor régen ragyog rám így szemed,
ilyen égő, belső fénnyel, nem veszítjük
el egymást. Ahogyan így sem.

Szinte féltetek. Mi történt Veled?
Sötétlik-parázslík szemedben a
könnytelen gyász. Az egész fölötti
fásult fájdalom? S nem tudhatlak
felvidítani? Én végképp nem? Rész
vagyok, aki az egészset képviselem?

Hát feledj el. Én akkor is leszek.
Egy szabálytalanra csiszolt,
ibolyaszín ametiszt íróasztalod
egyik fiókjában. A húgod, a rokonod.
Tagadd meg. Hagyj ott. Ne engedd
befejezmem a mondatot. A verset.
Menj el. Dolgod van. Várnak.
Nagyon sajnálsz. Már késel is.

Azontúl pedig: Nem játszol a
tűzzel. Nem, erre valóban nincs
időd. S különben is: unod. Ennyit
tudhatnék. Mindig is untad. Mert
logikátlan. S főleg értelmetlen,
mint minden szenvedély.

Žilavkát szeretnék ma inni.
Szereted még a Žilavkát?